

на свободното течение. Но слѣдъ една малка борба съ това прѣпятствие, той пакъ побѣдоносно продължаваше своя вѣченъ пътъ...

Най-послѣ кракътъ ми стъпи на моста. Тукъ нѣмаше онѣзи бъркотия и хаосъ, както на острова.

Колата слѣдваха една слѣдъ друга на опрѣдѣлена дистанция, а хората, които сновяха едни отъ лѣвия за дѣсния брѣгъ, други обратно, вървѣха отъ страни. Моста, при всичко че минаваха по него кола, още не бѣше готовъ. Много понтонери едни на лодки, други на моста, продължаваха да работятъ.

Всѣка една незначителна задържка мене ми се виждаше цѣла вѣчностъ. Струваше ми се, че нѣма да доживѣя, да стъпи кракътъ ми на родния ми брѣгъ.

Не мога да опиша онова радостно вълнение, което ме обхвана когато най-послѣ кракътъ ми стъпи на брѣга! И колко на душата ми бѣше свѣтло и легко! Съ пълно съзнание на своя дългъ спрямо отечеството, азъ бихъ се хвърлилъ, безъ колебание, въ огъня за майка България. . . .

По срѣдъ тия ми размишления, азъ чухъ да ме вика нѣкой по име. Поогледахъ се и видѣхъ щабсъ-капитана отъ 53-и Волински полкъ, Долапчева, обрусѣлъ българинъ.

— Къдѣ отивате, гдѣ е вашето опълчение и скоро ли ще минете Дунава? ме затрупа съ въпроси Долапчевъ и, прѣди азъ да му отговоря поне на единъ, той пакъ запита:

— Научихте ли се че щабсъ-капитанъ Петровичъ е убитъ?

— Какво?! Попитахъ азъ Долапчева, като не ми се и щѣше да вѣрвамъ на ушитѣ си, нима това е истина?

— Да, истина е, братко, цѣла истина! Царство му небесно и вѣчна память! прибави той най-набожно.

И така, сбѣдна се прѣдчувствието на щабсъ-капитанъ Петровича! Но за това ще кажемъ по-послѣ.

— Ами какво говорятъ лошитѣ язици за вашето опълчение? ми зададе Долапчевъ новъ и неочакванъ въпросъ.

— Лошитѣ язици само лошо могатъ да говорятъ, отговорихъ азъ. Всичко, което сте чули да говорятъ лошо за Българското опълчение, не е друго, освѣнъ лъжа и ниска клевета.

Слѣдъ това азъ помолихъ Долапчева да ми раскаже подробно за смъртъта на Петровича. Убития бѣ родомъ българинъ. Той служеше въ 13 п. дивизия и, щомъ се бѣ започнала войната между Сърбия и Турция, той, както и всички офицери българи, служивши въ руската армия, напустна службата